

i forbindelse med den krig, som Rusland nu har ført i Tjetjenien siden 1994, en tone, som jeg også ved udenrigsministeren havde, før udenrigsministeren blev udenrigsminister, for før udenrigsministeren blev udenrigsminister, var udenrigsministeren jo utrolig kritisk og talte om besættelse af Tjetjenien og mange andre ting – noget, som jeg sådan set ikke kunne have formuleret bedre i dag.

Kl. 14.55

Krigen i Tjetjenien har nu, bortset fra en 2-års periode med våbenhvile, været i mere end et årti. Det er en krig om, for og imod selvstændighed. Det er på den måde en klassisk kolonikrig, men bare i et europæisk land.

Mange mennesker er døde i Tjetjenien; nogle siger 200.000, nogle siger 250.000 døde. Under alle omstændigheder er det utrolig mange mennesker ud af en oprindelig befolkning, som i 1994 var på omkring 1 mio. mennesker. De her mennesker er blevet dræbt, de er blevet fordrevet, de er blevet tortureret, de er blevet voldtaget; det er det, vi har set udført af den russiske stat siden 1994.

Målt pr. kvadratkilometer siges tjetjensk jord også at rumme et af verdens højeste antal landminer, selv sammenlignet med Afghanistan, og vi kan se, hvordan hundredtusinder er hjemløse. Infrastrukturen – skoler, hospitaler, el- og vandforsyning osv. – er i vid udstrækning ødelagt. Når man ser billeder fra Tjetjenien, ser man jo billeder, som lige så godt kunne være billeder fra Europa lige efter afslutningen på anden verdenskrig. Når man ser billeder fra Groznyj, kommer man til at tænke på Hamburg lige efter afslutningen af anden verdenskrig. Det er den virkelighed, vi oplever i Tjetjenien; det er den virkelighed, som vi har set i årevis; det er den virkelighed, som gør, at man burde være meget skrappere over for Rusland, end man er i dag.

Rusland har jo brugt forskellige begrundelser for deres invasioner. Først var den kriminalitet, siden var den islamisk fundamentalisme og senest terrorisme. Jeg hører også i noget af det, som udenrigsministeren siger, at det er terrorisme, der er en central del af bekymringen. Og der er ingen i det her Folketing, som går ind for terrorisme, men jeg synes, man skal passe meget på ikke at lægge sig i direkte forlængelse af den russiske stats argumenter om, at den undertrykkelse, der fra Ruslands side foregår i Tjetjenien, handler om at bekæmpe terrorisme. Det handler om, at man nægter tjetjenerne retten til selvbe-

stemmelse, man nægter tjetjenerne retten til deres eget land.

Flertallet af tjetjenerne fordømmer terror, men man kan sige: Hvad hjalp det Tjetjeniens eneste folkevalgte præsident, Maskhadov, at han konstant og konsekvent og altid fordømte brugen af terror som middel mod den russiske besættelse? Intet, Maskhadov fik ingen vestlig støtte. Putin erklærede åbenlyst, at han skulle elimineres, og Maskhadov blev så myrdet den 8. marts 2005; det seneste mord på en tjetjensk præsident af en lang række mord, hvor russerne konstant har gået efter at myrde dem, der skabte politiske mulige løsninger i Tjetjenien. Russerne har konstant satset på en såkaldt militær løsning. I den forbindelse må det da også undre, at EU og den danske udenrigsminister ikke engang protesterede offentligt over dette åbenlyse terrormord fra russisk side.

Lad mig illustrere diskussionen om terror ved at citere en person, som virkelig kendte til forholdene, nemlig den modige russiske journalist, Anna Politkovskaja, som jo også blev myrdet her for et halvt års tid siden. Hun skrev således i sin sidste artikel:

Hver dag har jeg snesevis af sagsmapper liggende foran mig mod folk, der er dømt for »terror«. Men hvorfor står terror i gåseøjne? Fordi det overvejende flertal af disse mennesker er udnævnt til terrorister, og denne praksis med udnævnelse til terrorister har her i 2006 ikke blot fortrængt enhver virkelig kamp mod terror, men er selv begyndt at reproducere mennesker, der ønsker hævn, potentielle terrorister. Samlebåndet for fremstilling af såkaldt renhjernede tilståelser sikrer på udmærket vis statistikken for »kampen mod terror« i det nordlige Kaukasus.

Jeg vil også gerne kommentere på den, jeg ved ikke, om jeg skal kalde det begejstring, som udenrigsministeren udtrykte for det styre, som sidder i Tjetjenien i dag, nemlig Kadyrovregeringen. Der blev jo afholdt præsident- og parlamentsvalg i 2005 i Tjetjenien, og det var sådan et valg, som blev afholdt efter – hvad skal man kalde det? – vanlige sovjetiske standarder, ligesom vi også så det i 2003, hvor der var valg til Dumaen. Og der kunne man se det her totalt sønderbombede land, Tjetjenien. Der mente man så, hvis man skal tro på russerne, at 90 pct. af befolkningen var mødt op for at stemme, og at 92 pct. af dem, der mødte op, stemte på Putin. Hvem tror på det, altså at der er større støtte til Putin i Tjetjenien, end der er i selve Sovjetunionen?